

20211201-Taygeta-NL-Wat-gebeurt-na-de-dood Waarom-is-er-geen-materiele-wereld

Wat gebeurt er na de Dood? Waarom is er geen Materiële Wereld? Yazhi Swaruu spreekt over "Hogere Plannen"

Oorspronkelijk in het Spaans

Robert: En waar gaan deze Taygeteaanse "zielen" heen die niet in het fysieke willen zijn? Hebben die hogere niveaus een naam?

Yazhi: Het is gewoon dat het niet langer een plaats is om heen te gaan. Op die vlakken geldt al een principe van niet-lokaliteit. Ze kunnen alleen op sommige plaatsen meer de voorkeur geven om half in het fysieke te zijn dan op andere. Plaatsen vanuit het standpunt van iemand met een lichaam.

Het zijn "hogere vlakken" vanuit het standpunt van het fysieke, maar ze zijn niet hoger, dat is iets anders dat niet goed beschreven is, ze zijn niet eens verschillend. Het is hetzelfde vlak dat zich steeds meer uitbreidt.

Die vlakken zijn niet overal, maar ze zijn onder dit ene, vermengd, als deel ervan. Ze zijn altijd "hier" met die meer uitgebreide mentaliteit. Waar zijn die vlakken? Het antwoord is hier! Waar je ook bent, het is altijd Hier!

Het is alsof je in je verbeelding leeft als iets totaal werkelijks. Wat je je voorstelt heeft je aandacht en dat is wat je leeft. Dus je reist niet, je beeldt je gewoon in dat je op Aarde bent en dat ben je ook. Dan beeldt je je in dat je op Erra bent en dat ben je. Erra in een strenge winter, je beleeft het, want dat is wat je ziet, want dat is wat je je "inbeeldt" en wat je je inbeeldt is, en dat is de werkelijkheid, en dan schakel je over naar Erra in de lente, en dat is het! Het is lente. Als je je nachtmerries inbeeldt, zul je ze hebben, als je ze niet wilt, zul je ze niet hebben, maar je kent ze.

Maar u beperkt zich niet tot het u voorstellen van normale dingen vanuit het standpunt van vlakken met lichamen, van de zogenaamde dichte. Reeds in die toestand stelt ge u onvoorstelbare dingen voor, onmogelijk te beschrijven van wat men "hogere vlakken" zou noemen, maar zoals ik al zei, ze zijn niet hoger, ze zijn alleen meer uitgebreid, maar hetzelfde. Zwemmend tussen kosmische vissen, tussen nevels en sterren, zwemmend in liefde, in ideeën, zwemmend in creatief potentieel.

Je bent geest daar, je hebt alleen een lichaam als je het je inbeeldt. Alleen omdat dat is wat je je wilt voorstellen. Als je dat niet wilt, ben je alleen maar geest, puur bewustzijn. Je bent je verbeelding en wat je creëert. Je bent niet iets dat iets anders creëert, je bent gewoon wat je creëert en je leeft wat je bent omdat je leeft wat je creëert.

En dat omvat lichamen, lichamen die je, zoals je ze je voorstelt, incarnatie noemt, en je stelt je voor dat je gevangen zit in een lichaam voor de duur van een incarnatie, maar dat is illusoir, het is ook jouw creatie, jouw ideeën. Er is alleen maar geest.

Vanuit die vlakken ja weet je. En je volgt geen lineaire incarnaties. Alleen je ideeën. En niets beperkt je, je beeldt je in dat je miljarden en miljarden wezens bent, allemaal "jij". Gelijktijdig. Alles voedt je, alles is je lucide droom.

Robert: Maar vanuit die vlakken bedoel je dat je weet dat je het Al bent? Dan ben je de Bron.

Yazhi: Ja. Je zwemt gewoon in je ideeën. En er is geen grens aan je geest, aan je denkvermogen. Dus je stelt je alles voor, en alles samen.

Robert: En wat van binnen zit, reflecteer je naar buiten als jouw creatie, natuurlijk. Daarom is er niemand boven of onder je. Het is jij en alleen jij.

Yazhi: Je begrijpt alles al, je weet alles al, maar daarom creëer je combinaties van wat je weet en daarmee stel je je nog meer dingen voor, en nog meer combinaties die nog meer combinaties openen van wat je weet en je voorstelt. En daarmee vermaak je jezelf. Spelend zijn je ideeën.

Er is geen eenzaamheid, je wordt niet vergezeld, je bent noch mannelijk noch vrouwelijk, alles samen ja, alles begrijpend, alles zijnd, begrijp je dualiteit als een werking van hetzelfde denkproces, evenals tijd. Maar je ervaart meerdere tijden.

Robert: Maar één ding. Als de Bron slechts één is, en integratie is de ultieme expressie, om het zo maar te zeggen, is de Bron dan niet alleen? Of geldt dat niet meer?

Yazhi: Nee. Het weet dat het één is, maar het integreert alles op zo'n manier dat er geen concept van eenzaamheid is, geen concept van kameraadschap, alleen in wat het zich voorstelt.

Bijvoorbeeld, wanneer je sterft ervaar je een integratie, een ontbinding terug naar het veld, waar het Ik, het Ego, ophoudt te bestaan en oplost in een zee van vloeibare-ether. Je houdt op te zijn wat je was omdat je oplost met al het andere.

Vanuit het standpunt van iemand die "leeft" is dat beangstigend, omdat je als zodanig ophoudt te bestaan. Het wordt gezien als vernietiging van het ego, van het zelf, en dat is waar. Maar alleen vanuit het gezichtspunt van iemand die "leeft". Want die ontbinding van het Ego, dat wat "opgelost" wordt en geïnterpreteerd wordt als "vernietiging", is ook pure liefde. Wat veel mensen met bijna-dood ervaringen beschrijven als omringd door pure liefde. Wat een heel mooie ervaring is, waarvan ze spijt hebben dat ze die hebben achtergelaten om terug te keren naar hun incarnatie, omdat ze in een operatiekamer weer tot leven zijn gewekt.

Het is hetzelfde. Die vernietiging van het Zelf geïnterpreteerd door het gezichtspunt van de gehechtheden aan wie men is. Dat is wat eng is, maar vanuit de andere kant van de dood is die vernietiging van het zelf de integratie in het etherische veld, van wat er altijd is geweest. De liefde die iedereen ziet of voelt bij de dood is die vernietiging of integratie in het veld. Dus dat is alleen eng zolang je leeft. Daarna is het dat niet meer.

Ergo: waarom zou je bang zijn voor de dood als je leeft?

Omdat aan de andere kant, wat je hier interpreteert als vernietiging, daar is het integratie, en een grote liefde die je binnendringt, je zwemt in die pure liefde, in onvoorwaardelijke acceptatie.

Het is de gehechtheid aan het concept dat je iemand bent en niet iemand anders en daarom ontoereikend en op zoek naar acceptatie om je comfortabeler te voelen, en om het voortbestaan van de soort te verzekeren. Of het nu in een romantische context is of gewoon voor bescherming van de groep of de clan.

Trouwens, je kunt jezelf niet als zodanig vernietigen omdat je een idee in het veld wordt, je was altijd al dat idee. En vanuit dat idee in het veld incarneer je weer volgens de processie of richting van je ideeën.

Robert: Geweldig, dank je. Een vraag van degenen die naar ons gaan luisteren. Ik weet dat het absurd is, maar het is belangrijk om te zien hoe u die beantwoordt. Alles zijn ideeën, zoals u terecht zegt. Wij zijn de scheppers van alles. Het is me heel duidelijk. Daar gaat de vraag. Ik heb een duidelijk antwoord omdat ik niet geloof in al die New Age onzin. Ze zeggen dat er een hele hiërarchie is, ik weet niet hoe ik het moet

noemen, een engelenhiërarchie, van Meesters, enz. Maar als jij de schepper bent, bestaan die hiërarchieën niet, of ben je ze hooguit, toch? Dat alles wegnemend van alle religieuze lading.

Yazhi: Het is alleen maar Religie, Nieuwe Testament vermengd met het moderne spul. Aangepast aan de mentaliteit van mensen die beweren ontwaakt te zijn, alleen om te vervallen in meer van hetzelfde.

Je kunt alleen opgestegen zijn in vergelijking met iemand, en in die context is diegene die dat standpunt presenteert degene die die uitdrukking gebruikt, "opgestegen", of Ergo, je bent het niet. Jij onbelangrijk klein ventje in vergelijking met de grote Oh... Opgestegen meester. Jij, zij. Piramide, Aardse Cabal, Vaticaan.

Dit zijn geen stellaire begrippen van wezens van hogere planeten, bij gebrek aan betere woorden, want er zijn geen hogere planeten, alleen uitgebreidere in de context dat vanuit dat punt van bewuste aandacht meer wordt waargenomen en begrepen.

Maar ik zou een menselijke verklaring begrijpen als die zegt dat een Boeddha (want er waren er meer dan één) meer opgestegen is dan... een persoon die geld wil verdienen door op anderen te stappen. Vanuit het verklarend standpunt van iemand op Aarde is het nog steeds geldig om die vergelijkingspunten te gebruiken. Maar ik zou ze niet moeten gebruiken omdat mijn doel is om inzicht te geven in hoe de dingen worden gezien vanuit die punten die u hoger noemt. Waar dat, daar zijn, niet hoger zijn is.

Noteer de naam zelf van "ELevated" met de letters EL die corresponderen met godheden, in termen van etymologieën. Het is hetzelfde foneem van GabriEL, van RafaEL, van AzazEL. Wat betekent dat zij "opgestegen" zijn, aartsengelen in deze voorbeelden.

Dat wil zeggen, het concept van superioriteit, ergo van "opgestegen meesters", is alleen geldig vanuit het bewustzijnspunt van iemand aards met gemiddeld begrip over deze zaken. Maar van bovenaf wordt perfect begrepen, wordt gezien, wordt waargenomen, dat er geen superioriteit is.

Dus, zelfs in mijn geval... hoewel het voor velen moeilijk te begrijpen is, ben ik niet langer in het fysieke, ik laat alleen zien dat ik in staat ben om hier te werken. Hier word ik gezien als opdringerig, zelfs egocentrisch, door dingen te zeggen als dat mijn geest en bewustzijn op hogere niveaus is, maar vanuit mijn gezichtspunt verlaag ik niemand, noch denk ik dat ik superieur ben aan iemand, dat is een weerspiegeling van het gezichtspunt en het begripsniveau van de mensen die dat zeggen, of ze nu menselijk zijn of niet.

Ik ben me daar volledig van bewust. Daarom zit ik in het lichaam van een kindermisje. Omdat kinderen "egocentrisch" mogen zijn. Als ik Athena's leeftijd had, zou ik niet zo zijn, ik zou niet kunnen, ik zou als onuitstaanbaar gezien worden. Verwaand.

Maar... als ik hier niet was in een of andere vorm, ik bedoel met een lichaam, zou ik deze dingen niet kunnen zeggen, dus zou je niet het gezichtspunt hebben van iemand die leeft in wat jij noemt andere vlakken.

Maar... dat maakt mij ook niet zo anders dan de anderen, want dat is precies wat jullie ook allemaal doen.

Iedereen, dat ben jij, want vanuit de meest uitgebreide context ben jij het ook als je een ander op een fiets tegenkomt die de andere kant op gaat en je met zijn belletje laat "rin-rin-rin". Of ze nu hetzelfde gezicht hebben als jij of niet. Vooral omdat je van dezelfde "soort" bent, dus dicht bij elkaar qua geest en bewustzijn, daarom besta je tot op zekere hoogte naast elkaar. Tenminste in de fysieke illusie zoals op Aarde. Geestelijk kun je ver uit elkaar staan, maar toch familie van elkaar zijn, spiegels van elkaar.

Robert: Juist. Waar begint de ene "persoon" en eindigt de andere? Dat weten we niet. Jij bent het weer.

Yazhi: Ja, dat weten we wel. Er is geen scheiding, anders dan een idee waar je aan gehecht bent.

Een andere dag:

Yazhi: We beginnen waar we eerder geëindigd zijn. Zoals is uitgelegd, is er geen fysieke wereld, omdat alles voortkomt uit de verbeelding van de Bron zelf, die ieder van ons is. Vanuit ons eigen unieke en volkomen geldige gezichtspunt, is ieders bewustzijnspunt het geheel, is de Bron.

Het is niet zo dat er meerdere Bronnen zijn die zich in elke persoon manifesteren, maar dat elke verschillende persoon, of in verschijning verschillend van elkaar, van onszelf, slechts een andere uitdrukking is van hetzelfde, van ons.

Omdat er geen tijd is, omdat tijd slechts een illusie is die deel uitmaakt van het bewustzijn zelf, is er zonder een tijds kader geen bewustzijn-gedachte proces, en zonder bewustzijn-gedachte om het te beredeneren is er geen tijd.

Voor de wetenschap is tijd moleculaire beweging, als een vorm van meting, maar toch ben je nog aan het denken als je een voorwerp in absolute koude bij $-273,15^{\circ}\text{C}$ observeert.

Er is geen materiële wereld, geen dichtheden, geen tijd, geen afstanden, geen oerdeeltjes. Alles komt voort uit wie het die waarden geeft, uit wie die classificaties bedenkt.

Wanneer men ergens incarneert, komt men in een toestand van schijnbare beperktheid, waarbij de waarneming is gericht op het jij en het ik, op het zien van andere dingen, met het begrip van anders dan zichzelf. Dit wordt gecreëerd door te vergeten wie we voor die incarnatie waren, en zo een nieuwe identiteit te creëren bij het betreden van de volgende. Zelfs bij de stellaire rassen die zich herinneren wie zij in hun vorige levens waren, wordt een identiteit behouden, een Ego, dat die incarnaties overstijgt, de ene na de andere, alsof zij één enkel leven waren, waarbij het vorige het volgende bepaalt, enzovoort. Weer een andere identiteit, een ander idee van het Ego, wordt gevormd in elke dergelijke incarnatie.

Maar de basis die dat Ego of die identiteit van het Zelf in stand houdt en vormt, is het geheugen. Als men een incarnatie binnengaat waarin men zich weinig of niets herinnert van de vorige incarnatie, vormt men een concept of gehechtheid aan de huidige identiteit van de persoon, alsof het het enige is dat bestaat. Dit vertaalt zich ook in de angst voor de dood, voor de vernietiging van het "ik", van het Ego.

Dit is de sluier van vergetelheid waarover zovelen spreken. Maar het is niet iets mysterieus of een machine die zielen een uitwissing van geheugen oplegt alvorens opnieuw te incarneren, maar een eenvoudig energetisch proces dat gemakkelijk te begrijpen is. Het is onverenigbaarheid van frequenties, waarbij het geheugen dat zich in het etherische veld bevindt, dat in zijn geheel de Bron zelf is, zich op een zeer hoge energetische frequentie bevindt die onverenigbaar is met de lagere frequenties van een deegachtig existentieel rijk zoals dat op Aarde wordt geleefd. Incompatibele frequenties passen niet bij elkaar, stemmen niet op elkaar af.

Het lichaam is in feite een ontvanger van etherische golven, zoals een radio-stereo ontvanger ontvangt van een zender die muziek uitzendt. Het is het eigenlijke doel van het lichaam, om als een modem een signaal van de geestelijke wereld naar de stoffelijke wereld te kunnen zenden, met termen die ik hieronder zal ontleden.

Wat de materiële wereld vormt is waarneming, en het materialiseert zich vanuit het punt van waarneming van iemand die geïncarneerd is, met een reeds beschreven proces dat dat van de Dynamica van Manifestatie is, waarbij in wezen wat aandacht krijgt eerst vorm aanneemt als gedachte, die energie is, die dan, wanneer zij lang genoeg in stand wordt gehouden en met de juiste conceptuele voeding in de vorm van harmonischen van een frequentie, iets produceert dat lijkt op wat wordt beschreven als staande golven, die knooppunten zullen creëren en elk knooppunt is een deeltje dat atomen vormt die op hun beurt moleculen zullen vormen die op hun beurt levende of niet-levende materiële dingen zullen vormen.

Vanuit het meest uitgebreide gezichtspunt is alles wat materieel is bewustzijn, niet alleen als een manifestatie van iemand anders, zoals in een hoger punt van aandacht of dichtheid, maar op zichzelf IS het een bewustzijn. Dat wil zeggen, een steen, een zandkorrel, een molecuul van wat voor materiaal dan ook, het zijn allemaal verschillende uitdrukkingen van bewustzijn, volkomen zichzelf in stand houdend. Het concept zelf van wat levend is en wat niet moet in deze context worden herzien, want zelfs als het geen biologisch leven is, is er toch bewustzijn van zijn. Het duidelijkste voorbeeld is kwarts.

Dus het enige dat het bestaan van de materiële wereld in stand houdt, is degene die haar als zodanig interpreteert. Die het contrast geeft tussen de materiële wereld en de geestelijke wereld. Leven en dood. Het waarnemer-bewustzijn. Dingen bestaan omdat we ze denken, en we denken dat ze een waarde hebben. Waarde die verandert met een ander persoon, met een ander punt van aandacht. Beide zijn geldig.

Mijn punt hier is dat er geen materiële wereld is. De materiële wereld is slechts de gehechtheid aan een reeks overtuigingen en structuren die met logica iets rechtvaardigen ten opzichte van iets anders. Dat wil zeggen, het is een set van perceptie ideeën. En degene die dat waarnemingsstandpunt oplegt, is de lens waarmee een bewustzijn waarneemt en beredeneert wat het waarneemt. Die lens is in dit geval het biologisch stoffelijk lichaam.

Het is ontworpen om de waarneming van het punt van bewuste aandacht te beperken tot het alleen kunnen waarnemen van wat het lichaam kan waarnemen met zijn beperkte zintuigen. De waarnemer wordt gecomprimeerd tot het waarnemen van een werkelijkheid die beperkt wordt door dat lichaam en die in feite het bereik is van zichtbaar licht.

Wanneer het lichaam faalt, houdt het op die lens te hebben, daarom breidt de waarneming van het punt van bewustzijn zich uit en begint meer dingen waar te nemen dan het lichaam zelf als werkelijkheid kan waarnemen.

Vanuit een ander, meer uitgebreid punt van aandacht, is alles een idee, en het zelf, het Ego, is het resultaat van het beperkingskader van het Ego, en dat wordt gevormd door gehechtheden, die op hun beurt gevormd worden door het geheugen. Dat geeft de illusie dat een bepaald persoon slechts een lichaam is. En tot op zekere hoogte is dat ook zo, ja. Zijn Ego identiteit is meestal alleen gebonden aan de context van de werkelijkheid die hem gegeven wordt door het filter waarmee hij bestaat: zijn lichaam. Als je lichaam verdwijnt, als het wordt vernietigd, wordt de context van het Ego-ik verwijderd. En dat wordt geïnterpreteerd als Dood.

Maar op basis van wat hierboven is uitgelegd, is het lichaam zelf een andere set van ideeën van gehechtheden aan concepten die een persoon vormen en wat hem definieert. Er is geen lichaam. Het is een idee.

De dood brengt de vernietiging van het kader van gehechtheid dat een persoon definieert: het Ik-Ego, en wordt, zoals hierboven gezegd, gedefinieerd als vernietiging, omdat het de terugkeer is naar het verenigde veld buiten de beperkingen van de waarneming van de lichaamslens. Dit beangstigt de meesten, aangezien deze opname in het etherische veld de dichte en sterke liefde en integratie is die velen ervaren bij hun bijna-dood ervaringen.

Wanneer een mens in het leven staat, vormt hij zijn zelfbeeld, zijn Ego en zijn Zelf. Hij heeft een gehechtheid aan wat zijn lichaam als werkelijkheid heeft gevormd. Maar zijn geest-bewustzijn is niet afhankelijk van zijn lichaam, het vertaalt het alleen in de zogenaamde materiële wereld. Dus bij de dood zal het punt-van-aandacht-bewustzijn zijn concept van zelf en al zijn overtuigingen behouden.

Ja, hij verruimt zijn potentieel door terug te keren naar het etherische veld, maar de persoon zelf en zijn gehechtheden kunnen deze ervaring van herverbinding met het geheel drastisch beperken. Dit zorgt ervoor dat hij al zijn waarden en zijn hele persoonlijkheid met zich meeneemt.

Veel mensen beseffen bij hun plotselinge dood nog niet dat ze dood zijn. Daardoor gaat hun geestbewustzijn door met het manifesteren of vertalen van een kopie of carbon copy van de stoffelijke wereld, waarbij de ideeën waaruit die bestaat zich manifesteren als een andere spiegelwereld die lijkt op de stoffelijke wereld en die vaster blijft of moeilijker te veranderen is met gedachten vanwege haar lage trillingskarakter, dicht en deegachtig, hoewel ze uiteindelijk hetzelfde is.

Dat wil zeggen dat de dode met gehechtheid aan de materiële wereld een alternatieve wereld zal scheppen die sterk lijkt op, en in sommige gevallen identiek is aan, de reëel-materiële wereld die hij bij leven bewoonde.

Dit gebeurt volgens het principe dat hoe hoger de dichtheid is, hoe groter de snelheid en het gemak waarmee gedachten gemanifesteerd kunnen worden en waarneembaar echt of - schijnbaar - buiten onze geest kunnen worden gemaakt.

Het schaalte van de deegachtige materiële wereld zoals geleefd in een zogenaamd 3D-lichaam op Aarde als een middel tot trage manifestatie, tot het onmiddellijke, zoals in de zeer hoge dichtheden waar wat je denkt gewoon werkelijkheid is.

Hoe dichter de dichtheid, hoe langzamer dit gaat, waardoor de illusie ontstaat dat gedachten geen werkelijkheid voortbrengen. Hoe minder dicht, hoe meer energie er beweegt, hoe sneller de manifestatie, hoe duidelijker dat gedachte werkelijkheid is.

Dus een mens sterft, neemt de ideeën die hij heeft met zich mee, dus manifesteert hij een wereld om zich heen die compatibel is met die ideeën, voortgebracht door die ideeën.

Zoals elke gedeelde wereld het resultaat is van het hebben van overeenkomsten van perceptie tussen individuen, gebeurt hetzelfde in de wereld "van de doden", waar een of andere "ziel" met anderen een werkelijkheid zal creëren waarin en waarmee allen compatibel zijn in frequentie van denken.

Persoonlijke frequenties = Gedachten.

Hiermee probeer ik uit te leggen hoe ik de doden hun eigen wereld zie scheppen, vergelijkbaar met die van de levenden, maar met grimmige, andere en veranderende eigenschappen. Het vormen van clans en allianties onder elkaar, het vormen van een andere maatschappij met andere regels die lijken op die van de wereld van de levenden, dit alles als gevolg van onderlinge afspraken van waarneming, van die ontlichaamde zielen, het combineren van de ideeën die zij in het leven hadden met de nieuwe waarnemingen die zij hebben in deze minder dichte spiegelwereld.

Dit alles gebaseerd op het concept dat deze zielen (aandachtspunten-bewustzijn) sterk gehecht zijn aan hun Ego, aan hun "ik", dat hun opname in het verenigd veld niet gemakkelijk zal accepteren. Omdat zij het zullen zien als vernietiging van het zelf. Wat veel discarnaten opvatten of waarnemen als de dood van de doden.

Ook dit is slechts een illusie, want voordat men geboren werd had men al een idee of concept van het Zelf, dat beetje bij beetje gevormd is uit vorige incarnaties. Dus de terugkeer naar het verenigd veld is geen ontbinding van het Zelf, omdat het concept van identiteit (Zelf) al voor de geboorte bestond en nog steeds bestaat na het opnieuw betreden van het verenigd veld.

Dit met behulp van lineaire temporele concepten vanuit het gezichtspunt van de observerende persoon. Als we factoren van niet-temporaliteit toevoegen, wordt het nog duidelijker dat er geen dood kan zijn. Vanuit het gezichtspunt van het verenigd veld, de ether, of hogere existentiële vlakken (hetzelfde ding), is tijd slechts het resultaat van het lokale denken, of zelf, als een opeenvolging van een idee. Het is plastisch, iets dat naar geloven kan worden gecontroleerd.